

Jon Loman

1885-1937

- 1885 Jon Loman föds den 11 oktober i Tammeråsen, Rättvik, som det sjätte av åtta barn till soldaten, kolaren och snickaren Hol Olof Loman Hansson (1848-1929) och Ivars-Anna Andersdotter (1850-1927).
- 1907 Flyttade till Sala i samband med militärtjänsten. Arbetade som yrkesmålare och målarmästare. Gifte sig med Ebba f. Lindberg från Heby (1896 - 1969), oklart vilket år.
- 1916 Första utställningen i Sala.
- 1917 En kort tid på Althins målarskola i Stockholm.
- 1921 Sonen Björn föds den 13 maj i Sala. Jon Loman ombeds att fara till Västergötland för att måla några tavlor av en västgötagård och dess omnejd. Han blir förtjust i landskapet.
- 1922 Tillbringade sommaren i Hedlyckan, Daretorps socken, i nuvarande Tidaholms kommun och förvärvade senare en gård, Klämman i Hökensås, strax intill Hedlyckan.
- 1925 Sonen Olof föds i Daretorp.
- 1929 Utställning i Sala i april 1929.
- 1932 Sonen Hans föds den 2 januari.
- 1936 Jon Loman genomgår en svår operation juli.
- 1937 Sista utställningen i Hjo i april 1937. Jon Loman avlider den 20 juni i Falköping. En minnesutställning genomfördes i Tidaholm med vernissage 21 oktober.

Ebba och Jon Loman.

Sonen Olof Loman, den 27 april 2016:

Far köpte ett gammalt hus vid Klämman i Daretorps socken, nuvarande Tidaholms kommun. Det rustade han upp och byggde också en ateljé. Han snickrade själv. Vi tillbringade somrarna där. Men han var inte bara i ateljén, han var ofta ute i naturen och målade.

Vi flyttade runt en del och bodde i olika städer. Fem år i Falköping något år i Ulricehamn och Hjo. Då höll han till i ett av rummen och målade.

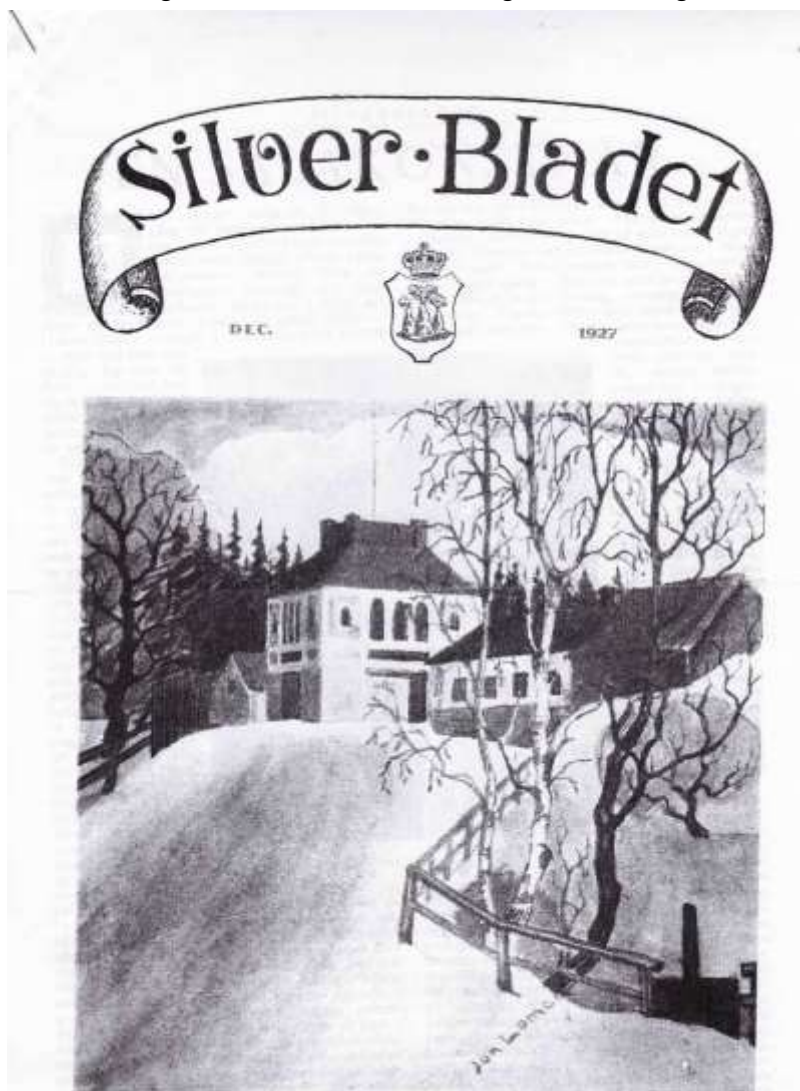
Kanske är hans främsta målningar vintermotiv. Men han gjorde också porträtt. Förutom självporträtt också porträtt av föräldrarna och andra.

Han målade av hustrun Ebba och barnen. Jag har en målning med mor framför en öppen spis med ett barn – men jag är inte säker på om det är jag eller någon av mina bröder. Jag har också en stor målning där jag spelar på en taffel. Då var jag omkring 10 år.

En hel del offentliga målningar gjorde han också. Dekorationer och fonder i kyrkor, bland annat i en frikyrka i Skara. Även i privata hem gjorde han stora fondmålningar direkt på väggarna.

Min far var mycket effektiv och målade mycket. Vi har många tavlor efter honom. Han dog väldigt ung och jag var bara 12 år då.

Silver-Bladet, december 1927, utgiven av Sala Missionsförsamlings Juniorförening:

EN SALAKONSTNÄR.

Varje säregen kulturort får någon gång sin egen skildrare, sin konstnär, som i ord eller bilder mer eller mindre troget återger folkets kynne och naturens skönhet. Sala och Salabygdens originelle och varmt förstående återgivare i linjer och färger är Jon Loman. Ehuru icke infödd salabo — Loman föddes nämligen i Tammeråsen vid Rättvik år 1885 men kom som 21-årig ung man till Sala — har han levt sig in i, lärt förstå och älska samt återge salanaturen så som ingen annan.

Här arbetade Loman först som yrkesmålare och var i flera år egen målaremästare. Han hade som sådan mycket gott anseende och anlätades ofta för krävande dekorations- och lyxmålning i finare hem. Dock konsten lockade och drog, och efter år av tränga studier har han utbytt verkstaden och yrkesmåleriet mot ateljén och konstnärskallet. Trots den stora konstnärsbegåvningen och kärleken till arbetet har han fått erfara, "att konstens väg är törnbeströdd". Loman skriver själv om de hårda genombrottsåren: "Försök att gå dina egna vägar, och du skall finna, att det stora flertalet människor skall stå oförstående. Jag har ofta provat, hur det känns med en arbetsdag av 15 timmar eller mer, bekymmer av tusende slag och hård konkurrens. Inom en sådan ram fick min konstnärsnatur finna sig att vara bunden. Men bind livet den som kan! — Sommarnatten är ljus. Den fick släppa till många av sina timmar för studier. Många stenar, buskar, trädstammar och blommor i gruvskogen ha fått stå modell. Gruvkanal, dämningar, dammhus, gamla gruvstugor m. m. ser jag ännu så klart i minnet. Allt har stått modell och blivit behandlat med allvar och kärlek. Så många av mina drömmar om konsten äro innerligt förknippade med dessa trakter och minnen. Klart framstå också för mig de misslyckade försöken, förtvivlan inför uppgifternas stor-

het och min egen litenhet. Arbeta och åter arbete; allvarligt, kärleksfullt arbete. Förtvivlan och misslyckanden. Åter nya tag. Och så småningom seger, seger för tålmodet och kärleken till konsten. Hopets röst sade: "bakom molnen finnes solen, bortom arbetet ligger målet". Efter ett tiotal år av intensivt arbete skönjes en liten ljusning. Pressen blandar sig i min kamp. Det blir vackra ord: löften som i framtiden skola uppfyllas. Glädjen över framgången blir

översvallande. Mödorna glömmas. Nya tag. Skolor, utställningar och lovsånger. Stora löften. Under allt känner jag min egen litenhet. Huru mycket skönare ser jag inte allt, än jag lyckas återge det. Jag drömmer om att få ge mycket av ljus och skönhet åt människorna. En brinnande lust till arbete fyller mig. Jag vill fram mot mera ljus för att kunna ge mera av mig själv till glädje för andra. Min önskan är att dela med mig av min kärlek till skapare och natur, så att människorna omkring mig må lära känna och älska allt det höga, rena och stora i naturens underbara värld".

Av salaborna var Loman allmänt uppskattad som en gedigen och nobel personlighet. Många av dem med sinne för och kärlek till Sala-

bygdens historia och säregna skönhet skatta också Lomans konst högt och ha förvärvat sig hans vackra salatavlor. Stadens tidningar ha vid flera tillfällen framsynt och varmt givit honom välförtjänta erkännanden. Men många andra, vilkas ögon mera tilltalats av vräkiga lyxramar än god konst, inköpte, ungefär samtidigt som Loman här i brist på köpare till sina målningar genomkämpade sina hårdaste år, av utländska utställare åtskilliga mer eller mindre dåliga kopior av okända tyska och österrikiska målares arbeten. Detta bestämde Loman för att, ihågkommande den store Mästarens ord: "Ingen är profet i sin fädernestad", lämna Silverstaden, vars natur han dock älskade så högt och vilkens återgivande i färger kostat honom så mycken möda under många

Jon Loman i sin ateljé.

ungdomsår. Flyttningen har han säkerligen ej haft anledning att ångra, ty i Daretorp i Västergötland, där han med sin familj sedan reste sina bopålar, har han i storslagen bygd framskapat så mycken vacker målar Konst, att han är på god väg och har stora utsikter att bli Västergötlands och Vätterbygdens store skildrare i bilder. Hans utställningar, vilka pressen mycket lovordat, i Väster- och Östergötland samt Småland ha också lämnat så goda ekonomiska utbyten, att det varit honom möjligt att reda sig ett trevligt eget hem. Arbetet därmed är ej fullfärdigt ännu, men till hans gammaldagsstils på originellt konstnärsmåner inredda villa drages man så gärna, ty där gives i bilder, ord och toner så mycket, som gör livet rikt och ljust.

Man blir glad över att betrakta Lomans konst, vare sig motiven äro hämtade från hemmets värld, grönskande sommarland-

Ett hörn av Missionskyrkan.

Målning av Jon Loman.

Tillhör Ingenjör G. Käfving.

skap, snötäckt vidder och skogar eller sago-stämningsmåttade solnedgångar.

Från det Lomanska konstnärshemmet på Hökensås' skogklädda sluttning skådar man ut över täcka ångar, leende björkdungar och milsvida djupa gran- och furuskogar, där glittrande sjöar blänka som diadem. Och som den naturliga utsikten där är vid och fri, så är den andliga synkretsen hög och rik i det ljusa hemmet.

Görande mig till den framåtsträvande och skönhetsälskande ungdomens tolk bringar jag konstnären Jon Loman:

Tack för solskenet på vägen! —

Du bär syn för gammal sägen,

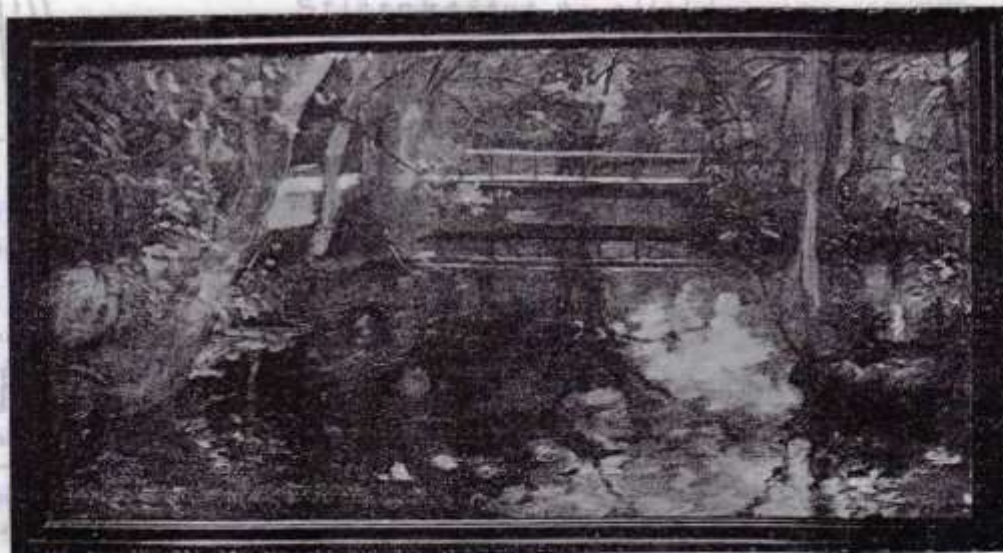
att rikt naturen godhet ger,

när i dess under Gud man ser. —

Dig önskas lycka, framtid stor

av minnesgoda salabor.

H a k.

Höstdämning.

Målning av Jon Loman.

Tillhör Stadskamrer A. Johansson.

Sala

Reklam

KAR

Vita stolar

Upphöll

gamla

Kontor: Rungsten 20

Telefon 137

Höstdämning

Målning av Jon Loman

Tillhör Stadskamrer A. Johansson

Filtar o. Tricotunderkläder

Koftor

Stor sortering

Billiga priser

SILVERBLADET

1-Leksaker och Hushållsartiklar

12 APRIL 1929

5

En Salakonstrnär.

Apropå en konstutställning.

Jon Loman i sin atelje.

Jon Loman i sin ateljé.

Varje säregen kulturort får någon gång sin egen diktare, sin konstnär, som i ord eller bild mer eller mindre troget återger folkets kynne och naturens skönhet. Sala och Salabygdens originelle och varmt förstående återgivare i linjer och färger är Jon Loman. Ehuru icke infödd salabo — Loman föddes nämligen i Tammeråsen vid Rättvik år 1885 men kom som 21-årig ung man till Sala — har han levat sig in i, lärt förstå och älska samt återge salanaturen så som ingen annan.

Här arbetade Loman först som yrkesmålare och var i flera år egen målaremästare. Han hade som sådan mycket gott anseende och anlätades ofta för krävande dekorations- och lyxmålning i finare hem. Dock konsten lockade och drog, och efter år av trägna studier har han utbytt verkstaden och yrkesmåleriet mot ateljén och konstnärskallet.

Trots den stora konstnärsbegåvningen och kärleken till arbetet har han fått erfara, "att konstens väg är törnbeströdd". Loman skriver själv om de hårda genombrottsåren: "Försök att gå dina egna vägar, och du skall finna, att det stora flertalet människor skall stå oförstående. Jag har ofta provat, hur det känns med en arbetsdag av 15 timmar eller mer, bekymmer av tusende slag och hård konkurrens. Inom en sådan ram fick min konstnärsnatur finna sig att vara bunden. Men bind livet den som kan! — Sommarnatten är ljus. Den fick släppa till många av sina tim-

lande. Mödorna glömmas. Nya tag, Skolor, utställningar och lovsånger. Stora löften. Under allt känner jag min egen litenhet. Huru mycket skönare ser jag inte allt, än jag lyckas återge det. Jag drömmer om att få ge mycket av ljus och skönhet åt människorna. En brinnande lust till arbete fyller mig. Jag vill fram mot mera ljus för att kunna ge mera av mig själv till glädje för andra. Min önskan är att dela med mig av min kärlek till skapare och natur så att människorna omkring mig må lära känna och älska allt det höga, rena och stora i naturens underbara värld".

Av salaborna var Loman allmänt uppskattad som en gedigen och nobel personlighet. Många av dem med sinne för och kärlek till Salabygdens historia och säregna skönhet skatta också Lomans konst högt och ha förvärvat sig hans vackra salatavlor. Stadens tidningar ha vid flera tillfällen framsynt och varmt givit honom välförtjänta erkännanden. Men många andra, vilkas ögon mera tilltalats av vräkiga lyxramar än god konst, inköpte, ungefär samtidigt som Loman här i brist på köpare till sina målningar genomkämpade sina hårdaste år, av utländska utställare åtskilliga mer eller mindre dåliga kopior av okända tyska och österrikiska målares arbeten. Detta bestämde Loman för att, ihågkommande den store Mästarens ord: "Ingen är profet i sin fädernestad", lämna Silverstaden, vars

mar för studier. Många stenar, buskar, trädstammar och blommor i gruvskogen ha fått stå modell. Gruvkanal, dammar, dammhus, gamla gruvstugor m. m. ser jag ännu så klart i minnet. Allt har stått modell och blivit behandlat med allvar och kärlek. Så många av mina drömmar om konsten äro innerligt förknippade med dessa trakter och minnen. Klart framstå också för mig de misslyckade försöken, förtvivlan inför uppgifternas storhet och min egen litenhet. Arbete och åter arbete; allvarligt, kärleksfullt arbete. Förtvivlan och misslyckanden. Åter nya tag. Och så småningom seger, seger för tålmodet och kärleken till konsten. Hoppets röst sade: "bakom molnen finnes solen, bortom arbetet ligger målet". Efter ett tiotal år av intensivt arbete skönjes en liten ljusning. Pressen blandar sig i min kamp. Det blir vackra ord: löften som i framtiden skola uppfyllas. *Gleåjen över framgången blir överval-*

natur han dock älskade så högt och villkens återgivande i färger kostat honom så mycken möda under många ungdomsår. Flyttningen har han säkerligen ej haft anledning att ångra, ty i Daretorp i Västergötland, där han med sin familj sedan reste sina bopålar, har han i storslagen bygd framskapat så mycken vacker målarkonst, att han är på god väg att bli Västergötlands och Vätterbygdens store skildrare i bilder. Hans utställningar, vilka pressen mycket lovordat, i Väster- och Östergötland samt Småland ha också lämnat så goda ekonomiska utbyten, att det varit honom möjligt att reda sig ett trevligt eget hem. Arbetet därmed är ej fullfärdigt ännu, men till hans gammaldagsstils på originellt konstnärsmåner inredda villa drages man så gärna, ty där gives i bilder, ord och toner så mycket, som gör livet rikt och ljust.

Man blir glad över att betrakta Lomans konst, vare sig motiven äro hämtade från hemmets värld, grönskande

sommarlandskap, snötäckta vidder och skogar eller sagostämningsmättade solnedgångar.

Från det Lomanska konstnärshemmet på Hökensås' skogklädda sluttning skådar man ut över täcka ängar, leende björkdungar och milsvida djupa gran- och furuskogar, där glittrande sjöar blänka som diamanter i ett diadem. Och som den naturliga utsikten där är vid och fri, så är den andliga synkretsen hög och rik i det ljusa hemmet.

Vi ha velat göra dessa erinringar till vägledning, då Jon Loman nu ämnar utställa något av sina arbeten i Sala under kommande vecka.

H a k.

Sala Allehanda 17 april 1929

Jon Lomans utställning.

Det är nu omkring sju år sedan Jon Loman flyttade sina bopålar från Sala till Västergötland. Han hade redan dessförinnan skaffat sig anseende som en hoppingsivande konstnärsadept, som ärligt sträfvade framåt på konstens förnbeströdda stig. Med en varm beundran för Salatraktens tilltalande natur blev det också här som de första alstren av hans pensel sågo dagen. Vi minnas från denna tid många av honom lyckligt återgivna idyller från gruvbackarna, dammarna, Långforsen m. fl. Även om ett och annat från den tiden präglades av nybörjarens valhänthet och bristande rutin, så fanns å andra sidan åtskilligt, som oförtydligt pekade på anlag, värda uppmuntran.

Nu har hr Loman återkommit på en liten visit till Sala och anordnat en utställning i Norrbygatan 9. Det är med stort intresse man tar del av densamma och samtidigt kan konstatera den glädjande utveckling och mognad hans konst under dessa år genomgått. Salabilderna äro denna gång i minoritet men så mycket rikhaltigare är samlingen av västgötamotiv. Det är framförallt trakterna kring Daretorp, konstnärens nuvarande hemvist, med dess mäktiga, blånande åsar, dunkla skogsbälten och glittrande tjärnar, som lockat hans blick. Även från stränderna av Vättern har han fångat en del utsökta partier. Det har i regel blivit något tjusare och luftigare över hans tavlor, en djärvare kolorit — särskilt i några utmärkta höstlandskap — och en fastare komposition. Av den här utställda samlingen att döma har Loman på senare tid med förkärlek ägnat sig åt snölandskapets svårfångade skiftningar och i en del av dessa dukar har han obestriddligen nått långt.

I den rikhaltiga kollektionen märker man vidare några stilleben samt en del akvareller, däruv några med bibliska motiv.

Den intressanta utställningen pågår, som förut nämnts, t. o. m. söndag och rekommenderas som väl värd både besök och inköp.

E. L.

Sala Allehandas Julnummer 1937

JULLASNING 1937

Konstnären Jon Loman

In memoriam

Av Arvid Hedlén

*"Ej med klagan skall Ditt minne
fråsas,
ej till dens, som går och snart
skall glömmas".*

FOR många är namnet Jon Loman väl bekant.

För alla hans personliga vänner och alla älskare av hans konst, är sorgen djup och vemodslung över att detta varma och skönhetstallande hjärta nu ej klappar mer. Jon Lomans säkra konstnärshand för ej mer penseln till skapande uttryck för de skönhetssyner, som glödde i hans själ och även så i riklig mängd tedde sig för hans klarsäende konstnärssöga litet varstans, och särskilt i de fagra trakter av Västerpötländ, där han och hans maka, Ebba, född i Sala, och deras tre duktiga pojkar, nu hade sitt trivsamma och vackra hem. Särskilt konsten och musiken i samband med naturlig och hjärtlig gästfrihet gjorde att alla, som kommo dit som gäster, kände sig så förunderligt väl hemma och trivdes så gott.

Jon Loman föddes i Tunmeråsen vid Rättvik den 11 oktober 1885. Han kom redan som 21-årig ung man till Sala för att "exercera" och blev tydligen under denna tid tilltalad av Sala och dess natur, ty här stannade han sedan kvar under många år. I Sala arbetade Loman först som yrkesmålare och var i ett flertal år målarmästare med stort förtroende och anseende, vilket bevisades bl. a. därav att han under denna tid ofta anlätades för krävande dekorationsmålning. Dock, den egentliga målarkonsten lockade och drog och efter år av tränga studier utbytte han verkstaden och yrkesmåleriet mot ateljén och konstnärskallet. År 1916 hade han sin för-

sta utställning i Sala. 1917 kom han till Stockholm på målarskola (Althins), där han dock blott stannade en relativt kort tid.

Konstakademien var då så modern till sin sammansättning och i sin undervisning, att Loman ej ville in där. Man kan då göra sig den frågan, hurvida det ej skulle varit lyckligt, om Jon Loman med sin rika, naturliga konstnärsbegåvning blivit tillfälle få en grundigare utbildning än han fick. Kanske och kanske icke. Lyckligt hade nog varit, om han fått en djupgående konstnärsutbildning under ett tidigare skede, före de många "isernäs" tid. Men genom att han i stället på grund av omständigheternas makt fick kämpa sig igenom och bryta sig egen väg och på egen hand skaffa sig teoretiskt underlag och tekniskt kunnande, bevarade han också sin blick oförvillad. Bortglömt många konstnärer i vår tid, även namnkunniga sådana, måla så, att varken de själva eller andra, utan stora svårigheter, kunna begripa vad det skall föreställa. Om de skola tala ärligt, förstå.

Sala-åren voro för Loman ej enbart glädjens och framgångens år. Trots

begåvning och kärlek till arbetet, fick han erfarit att "konstens väg är törnbeströdd". Loman berättar själv i sina anteckningar från denna tid bl. a. följande om genombrottsåren:

"Försök att gå dina egna vägar, och du skall finna, att det stora flertalet människor skall stå oförstående. Jag har ofta provat, hur det känns med en arbetsdag av 15 timmar och mer, bekymmer av tusende slag och hård konkurrens. Inom en sådan ram fick min konstnärnatur finna sig i att vara bunden. Men bind livet den som kan! — Sommarnatten är ljus. Den fick släppa till många av sina timmar för studier. Långa stenar, buskar, trädstammar och blommor i gruvskogen ha fått stå modell. Gruvkanal, dammar, dammhus, gamla gruvatugor m. m. ser jag ännu så klart i minnet. Allt har fått stå modell och blivit behandlat med allvar och kärlek. Så många av mina drömmar om konsten äro innerligt förknippade med dessa trakter och minnen. Klart framstår också för mig de misslyckade försöken, förtvivlan inför uppgifternas storhet och min egen litenhet. Arbeta och åter arbeta; allvarligt och kärleksfullt arbete. Förtvivlan och misslyc-

Jon Loman, efter ett självporträtt.

an

handen. Åter nya tag. Färgen har i många fall fått gå före maten. Detta dock utan knot och med glädje över att få färg och därmed möjlighet till den största glädje vi kunna nå: glädjen över att känna oss kunna skapa, frambringe skönhetsvärden, att ge något varat andra glädjas. Det är målet, det är lönen! Giva av sig själv för att vara andra till glädje. Och så småningom seger, seger för tålmodet och kärleken till konsten. Hoppets röst sade: bakom molnen finnes solen, bortom arbetet ligger målet. Efter ett tiotal år av intensivt arbete skönjes en liten ljusning. Pressen blandar sig i min kamp. Det blir vackra ord: löften som i framtiden skola uppfyllas. Glädjen över framgången blir övervullande. Möderna glömmas. Nya tag. Skolor, utställningar och lovsånger. Stora löften. Under allt känner jag min egen litenhet. Hur mycket skönare ser jag inte allt, än jag lyckas återge det. Jag drömmer om att få ge mycket av ljus och skönhet åt människorna. En brinnande lust till arbete fyller mig. Jag vill fram mot mera ljus för att kunna ge mera av mig själv till glädje för andra. Min önskan är att dela med mig av min kärlek till skapare och natur, så att människorna omkring mig må lära känna och älska allt det höga, rena och stora i naturens underbara värld. Arbetet har blivit min glädje och därför ligger livet skymrande ljust framför mig. Jag önskar i mina tavlor återge ett ljus, som skall lära mången att se det sköna i naturen och föra tankarna till ljusets och kärlekens ursprung".

År 1921 blev Jon Loman ombedd att fara till Västergötland för att måla några tavlor av en liten västgötagård och dess omnejd. Naturen där nere tilltalade honom i alldeles särskilt hög grad. Detta kanske därför, att den storslagna utsikten minde honom om hans fädernebygd i Övre Dalarna och trakten dessutom hade så många leende idyller. Alltnog, sommaren därpå flyttade han med sin familj dit ned och bodde i Hedlyckan i Daretorps socken en sommar. Strax intill förvärvade han sedan en stuga, som reddes till ett verkligt hemtrevligt och vackert konstnärshem. Detta huvudsakligen genom Jon Lomans konstnärliga förmåga, parat med ett sällsynt praktiskt kunnande, och hans hustrus aldrig sviktande stöd och hjälp. Där på berget vid Klämman, som gården missvisande heter, ty den ligger sannerligen ej inklämd, var utsikten vid och storslagen. Under klara kvällar kan man se ljusreflexerna från städerna Jönköping, Huskvarna, Gränna, Hjo och troligen även Tidaholm, och en vacker dags synvild är bedärande vacker och vidsträckt.

Flyttningen till Västergötland fick Loman ingen anledning att ångra, ty i Daretorp, där han bodde med sin familj bort, med undantag för några vintrars vistelse i Falköping och kort tids vistelse i Ulricehamn, och då han och hans familj även under dessa tider ofta med sin bil ställde färdan, har han i storslagen bygd framakapat

En interiör från Jon Lomans hem i Klämman.

utomordentligt vacker och högststående konst, konstverk som också på ett glädjande sätt uppskattats av kritiker och konsttälkare. Detta gjorde, att de yttre förutsättningarna för ett framgångsrikt skapande konstnärskap blevo betydligt ljusare för Loman under senare år än tidigare. Förutom nämnda bygd å Hökensås, som givit motiv till en riklig mängd konstverk av Lomans hand, har han i Vätterbygden, Falbygden, Västskusten och Åtskilliga andra platser funnit stoff för sin pensel. Såsom varje äkta konstnär hade han öga och känsla för varje årstids speciella naturstämning. Hans blista akvareller äro läckra små konstverk, som högeligen prisats av tidningarnas recensenter vid många och flitigt besökta utställningar. Ej mindre erkännande vunno hans oljemålningar. Lomans sinne för färgharmonien och djup och varm stämningstolkning förtjänar också de högsta lovor. Alldeles särskilt har Loman blivit en målare som vinterns och snöns tolkare i diskreta, skira och svala men på samma gång av innerlig sagomystik besjälade konstverk. Lomans virtuosa bemästring av färgskalan gjorde honom också så sällsynt väl skickad att återge höstens rika färgnyanser och underbara stämning. Under senaste åren målade Loman ofta och gärna bibliska motiv, vilka han utförde med känsla och kärlek. Om dessa har ofta det omdömet givits: "Det märks, att det är liv bakom". Under sin vistelse i Falköping utförde Loman bl. a. en stor målning över Falköping och Falbygden för sessionssalen å Falköpings rådhus och i Hjo baptistkapell utförde han för några år sedan högt skattade målningar med bibliska motiv. Mycket konstnärligt arbete för dekorativ utsmyckning har han även under sin västgötatida utfört.

Många och ljusa äro minnena från det Lomans konstnärshemmet på Hökensås' skogsklädda sluttning, där man skådar ut över lätta ångor, leende björkdungar och mörkgröna gran- och furuskogar, där glittrande sjöar blänka som diamanter i ett diadem. Och som den naturliga utsikten från det vackra, i gammaldagsstil på originellt konstnärsmåner inredda konstnärshemmet i Klämman, är vid och fri, så har också den andliga synkretsen där varit. Där har givits så mycket i bilder, ord och toner av det som tillhör livets största värden, att minnena därav alltid komma att vara ljusa. Mycket vemod blandar sig dock nu däri, i medvetandet att Jon Lomans varma och trofaste hjärta upphört att klappa och att hans uttrycksfulla, goda ögon slutat i döden. I juli 1936 genomgick Loman en svår operation, men tillfrisknade synbart, och hade så sent som i april i år en utställning i Hjo.

Sedan avtog dock krafterna hastigt, undergrädda av en tärnande sjukdom. Buren av sin varma religiositet, sin ljusa och hoppfulla Gudstro, visade han alltid under sin lidandestid stort tålamod och tyckte att "det var så ljust". Hans sista ord voro: "Ja, jag är färdig nu". Söndagen d. 20 juni i år löstes Jon Lomans frigjorda ande från jordelivets band och materiens bojor. I det kära hemmet i Klämman, dit han och hans kära alltid längtade åter, då de för någon tid bodde på annat håll, fick han lägga sitt trötta huvud till ro. Penseln, förat så flitigt brukad, fördes ej mera av Jon Lomans konstnärshand. Lördagen den 26 juni vigdes hans stoft till vila å Norra kyrkogården i Tidaholm. Jon Loman tillhörde Tidaholms Frilångsarmékor och var där muskmarer. "Gripande var att se sex av de unga musikanter, han lärt traktera sina instrument, nu bära sin lärare och ledare till den sista vilan", skrev en tidning.

Jon Loman var reslig till sin gestalt, "huvudet högre än allt folket". Men han var även till sin själsliga resning mera storvuxen än de flesta. Visst var även han, liksom vi alla, behäftad med mänskliga brister, men det varmt och vänfast klappande hjärtat och det öppna, ärliga dalkarlsinnet var i allra bästa mening vinnande. Småaktig och kallklök beräkning och inställsamt fikande efter

gunst var honom absolut fjärran. Han var en god människa, hos vilken de djupaste och starkaste livsrötterna fingo sin näring i eviga livskällor.

Med varmt intresse deltog han i och ledde även nykterhetsarbete och kristligt arbete på de platser, där han bodde, och nedlade i detta arbete, som i sin konstnärsgärning, hela sin själ. Musiken och sången älskade han mycket och var en god utövare även av denna sköna konst.

Fru Ebba Loman, som nu med sina tre pojkar, Björn, Olle och Hasse, lämnats att vårda och förvalta konstnärssuget efter den, mänskligt att se, allt för tidigt hemgångne konstnären, har redan hunnit med att anordna en minnesutställning. Den enligt en platstidning, som i högeligen berömmande ordalag uttalar sig om de utställda konstverken, med kärleksfull pletet ordnade utställningen, öppnades den 21 oktober i Tidaholm.

Även fru Loman har med gott resultat målat några vackra saker.

Det vackra och kära konstnärshemmet i Klämman är vordet ett minnes-tempel, där vindarnas spel och solens glimmande guld alltjämt talar om konstens och livet — livet, som icke dör, utan blott iklädes en härligare gestalt.

Hjärtvarmt tack, Jon Loman, för allt vad Du gav som människa och konstnär!

E. S.

Jon Loman med sin son Björn för några år sedan.

Ebba Loman, oljemålning på pannå, 32 x 40 cm.

Maj-Lis och Arne Engström, Jakobsdalsgatan 3, Sala, 15 maj 2015: Ebba Loman var gift med Jon Loman. Ebba var min, Arnes, faster. Hon målade också en del. Eftersom vi var släkt har vi några målningar av Jon Loman.

Jon Loman, *Johan Erik Larsson*, oljemålning 1912, 39 x 29 cm.

Irma Johanson, Sala, 2010-01-21: Porträtt från 1912 av min farfar, Johan Erik Larsson, (f. 6 aug. 1867, död 4 dec. 1922) när han var 45 år.

Jon Loman, oljemålning på duk 1914, 51 x 34 cm.

Ragnhild Jansson, Carl Fribergs gata 5 C, Sala, 16 maj 2015: Den här målningen kommer från Anita och Edvin Carlsson, Norrängen. Det kan vara ett Salamotiv, men vi vet inte riktigt varifrån.

Jon Loman, oljemålning på duk 1918, 45 x 60 cm.

Den här fina akvarellen har vi bara sett på foto i Väsby Kungsgård. Någon som vet var originalet finns? Ring Johnny Ekman, 070-742 54 59.

Jon Loman, *Gröna gången*, oljemålning på duk 1921, 44 x 59 cm.

Jon Loman, *Sommarkväll*, oljemålning på duk/pannå, 27 x 34 cm.

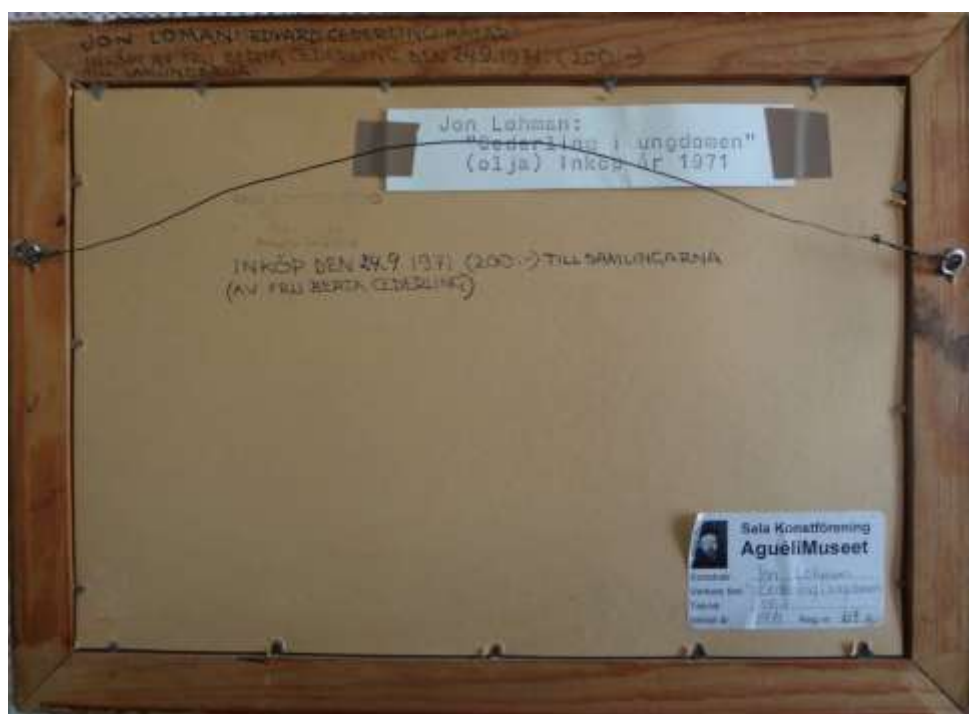
Jon Loman, oljemålning på duk, 47 x 73 cm. Tillhör Sala Sparbank.

Bankdirektör Jakob Lundbergs rum, Sala Sparbank, omkring 1950, med ovanstående målning på väggen.

Jon Loman, *Edvard Cederling målar*, oljemålning på duk, 19 x 27 cm. Sala Konstförenings samlingar 67 a.

Jon Loman, akvarell 30 x 22 cm.

Kyrkan i Tunabergs socken (Königsberg)
Boimlands län.

Jon Loman, *Grå höstdag*, oljemålning på duk, 65 x 80 cm.

Jon Loman, *Vårlandskap*, oljemålning 26 x 38 cm. Sala Konstförenings samlingar 67 b.

Jon Loman, *Självporträtt*, oljemålning på duk, 48 x 34 cm.

Jon Loman, *Självporträtt*, oljemålning på duk, 40 x 38 cm

Jon Loman, oljemålning på duk, 32 x 39 cm.

Jon Loman, oljemålning på duk, 39 x 27 cm.